

Z Karmelu na ołtarze - Nr 6, marzec 2014

BEATYFIKACJA KOLEJNYCH KARMELITAŃSKICH MĘCZENNIKÓW HISZPAŃSKICH

13 października 2013 r. odbyła się w Tarragonie w Hiszpanii beatyfikacja kolejnych 522 męczenników prześladowania religijnego z lat trzydziestych ub. wieku w Hiszpanii, wśród których 31 zakonników karmelitańskich: 11 karmelitów bosych, 19 karmelitów dawnej obserwacji i 4 braci z nieistniejącego dziś zgromadzenia karmelitów „od nauczania” (de la enseñanza), założonego przez bł. Franciszka Palau, karmelitę bosego.

Procesy beatyfikacyjne męczenników, które prowadzono w kilku hiszpańskich diecezjach, zakończyły się w Rzymie jeszcze przed abdykacją Benedykta XVI i data beatyfikacji została wyznaczona za jego pontyfikatu. Zaś samej ceremonii beatyfikacyjnej, w imieniu papieża Franciszka przewodniczył prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, kard.

Angelo Amato SDB. Nowy Papież skierował do uczestników beatyfikacji swoje wideo-przesłanie, w którym wyjaśnił, że „męczennicy to chrześcijanie zdobywcy przez Chrystusa, uczniowie, którzy dobrze poznali sens tego «umiłowania aż do końca», które doprowadziło Jezusa na krzyż”. Ojciec Święty zachęcał: „Błagajmy męczenników o wstawiennictwo, abyśmy byli chrześcijanami konkretnymi, chrześcijanami czynów a nie słów, abyśmy nie byli chrześcijanami przeciętnymi (...), ale chrześcijanami aż do końca”.

W beatyfikacyjnej homilii kard. Amato podkreślił, że „nic nie usprawiedliwia bratobójczej wojny ani zabijania bliźniego”. Wskazał, że Hiszpania jest ziemią błogosławioną krwią męczenników z lat wojny domowej, których już ponad tysiąc zostało wyniesionych na ołtarze w czasie 14 ceremonii beatyfikacyjnych. Zaznaczył jednocześnie, że są oni ofiarami nie samej wojny, lecz „radikalnego prześladowania religijnego”, którego celem była „zaprogramowana eliminacja Kościoła”. Nazwał lata trzydzieste XX wieku w Hiszpanii „ciemnym okresem antykatolickiej wrogości” i podkreślił że wyniesieni na ołtarze męczennicy byli ludźmi pokoju, którzy „nie nienawidzili nikogo, lecz kochali wszystkich i pragnęli dla wszystkich dobra”.

Wśród nowych błogosławionych jest 3 biskupów, 97 kapłanów diecezjalnych, 3 seminarzystów, 412 zakonników i zakonnicy z 24 zakonów i zgromadzeń i 7 osób świeckich (5 mężczyzn i 2 kobiety). Błogosławieni karmelici boscy, to zakonnicy z klasztorów w Leridzie (3 ojców i 1 brat) i w Tarragonie (3 ojców i 4 braci). Oto ich imiona: o. Jan Vilaregut Ferré, br. Bartłomiej Olivé Vivó, o. Franciszek Segalá Solé, o. Sylwester Peruchó Pontarro, br. Anioł Fort Rius, br. Karol Berrufet Tost, br. Damian Rodríguez Pablos, o. Filip Arce Fernández, br. Józef Alberich, o. Piotr Eriz Eguluz, o. Wincenty Gallen Ibáñez. Najmłodszym z nich był o. Franciszek, liczył zaledwie 24 lata i był neoprezbiterem, najstarszym zaś, 72-letnim – o. Sylwester, przeor klasztoru w Leridzie. Niektórzy z męczenników pracowali wcześniej na Kubie (br. Józef), w Meksyku (o. Piotr) i w Stanach Zjednoczonych (br. Anioł i o. Wincenty). Męczeńską śmierć zadano im pomiędzy 24 lipca a 11 listopada 1936 r.

Najliczniejszą grupę wśród męczenników karmelitańskich stanowią karmelici dawnej obserwacji: 10 z prowincji andaluzyjskiej i 9 z kastylijskiej. Na czele męczenników andaluzyjskich stoi prowincjał – o. Carmelo Maria Moyano Linares. W grupie znajduje się ponadto czterech ojców: Józef Maria González Delgado, Elizeusz Carmargo Montes, Elizeusz Durán Cintas i Józef Maria Mateos Carballido. Pozostali męczennicy andaluzyjscy to trzej bracia zakonni, jeden kleryk i jeden postulant, mianowicie: br. Józef Alojzy Ruíz Cardeñosa, br. Antoni Martín Povea, br. Ramón Pérez Sousa, kl. Jaime Carretero Rojas i post. Pedro Velasco Narbona. Męczennicy ponieśli śmierć pomiędzy 22 lipca a 23 września 1936 r.

Z kolei męczennicy prowincji kastylijskiej, to o. Albert Maria Marco Alemán, przeor klasztoru w Ayala i bardzo młodzi klerycy ze studentatu zakonnego w Onda k. Castellón (w nawiasie podajemy wiek w chwili męczeństwa): Daniel García Antón (22), Sylwan Villanueva González (20), Wojciech Vicente (20), Aureliusz

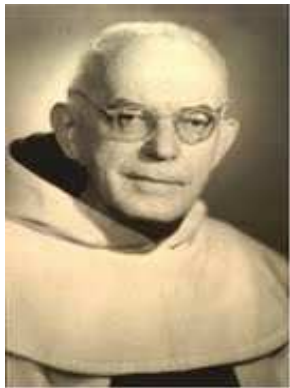

García Antón (20), Franciszek Pérez (19), Anioł Reguillón Lobato (19), Bartłomiej Nikomediusz Andrés Vecilla (19), Anioł Józef Sánchez Rodríguez (18). Aresztowano ich 27 lipca 1936 r. i wywieziono do Madrytu, gdzie po trzech tygodniach cierpień i upokorzeń, nad ranem 18 sierpnia rozstrzelano ich na cmentarzu „Caramanchel Bajo”.

Wśród męczenników znajduje się nadto czterech braci ze zgromadzenia karmelitów „od nauczania”. Zakonnicy tego zgromadzenia, po jego zniesieniu przez Stolicę Apostolską, zostali wcieleni jako bracia zakonni do klasztorów karmelitów bosych. Czterech z nich, zamordowanych przez komunistów hiszpańskich, zostało objętych postępowaniem procesowym zmierzającym do beatyfikacji. Są to: br. Julian Alameda Camarero, br. Alojzy Domingo Oliva, br. Izydor Tarsá Giribets i br. Bonawentura Toldrá Rodon. Aresztowani latem 1936 r. i osadzeni w więzieniu „Río Segre” w Tarragonie, 11 listopada 1936 r. zostali rozstrzelani.

Każdy z męczenników hiszpańskich mógł uzyskać od komunistów wolność, byle tylko wykrzyknął: „Niech żyje komunizm! Niech żyje Azaña (tj. ówczesny przywódca komunistów)”. Oni jednak woleli oddać życie, by pozostać wiernymi swemu Panu; woleli wykrzyknąć: „Niech żyje Chrystus Król!”. Z tymi słowami szli na spotkanie z Nim, dawcą życia wiecznego, jako wierni Jego słudzy. Dlatego Kościół wyniósł ich na ołtarze, by orędowali za nami i wprasali nam heroizm w wierze, podobny do ich heroizmu w jej wyznawaniu.

HEROICZNOŚĆ CNÓT WĘGIERSKIEGO I HISZPAŃSKIEGO KARMELITY BOSEGO

10 grudnia 2013 r. papież Franciszek autoryzował ogłoszenie dekretu o heroiczności cnót **o. Marcelego od Matki Bożej z Góry Karmel (Baltazara Martona, 1887-1966)**, węgierskiego karmelity bosego. W Polsce jest on znany przede wszystkim jako autor książki „Piękna miłość”¹, będącej jego autobiografią do dnia obłóczyn. Autor opisuje, jak całe jego życie przed wstąpieniem do maryjnego zakonu było już życiem w szkole i pod płaszczem troskliwej opieki Matki Bożej.

Baltazar Marton, syn rolników Jerzego i Teresy z domu Köö, urodził się 9 września 1887 r. w Kiskomarom (dziś Zalakomar), niedaleko jeziora balatońskiego. Wy-

chowany po chrześcijańsku, naukę w zakresie szkoły średniej zdobywał w opactwie norbertanów w Keszthely, a później w Nagyszombat, gdzie jego wuj był proboszczem. Studia wyższe z dziedziny literatury, w latach 1905-1910 ukończył w stolicy Węgier – Budapeszcie. Następnie uczył języka węgierskiego, łacińskiego i greckiego m.in. w Zalaegerszeg, gdzie poznał jako młodego katechetę ks. Józefa Mindszentnego, późniejszego prymasa Węgier.

Podczas pierwszej wojny światowej został wezwany na front, z którego powrócił w 1918 r., oddając się nadal pracy nauczycielskiej. Przeżył dzięki wstawnictwu Matki Bożej prawdziwe nawrócenie. W maryjnym miesiącu maju 1923 r. przystąpił do spowiedzi, po kilku latach zaniechania korzystania z sakramentów, choć zawsze nosił duży medalion Madonny, otrzymany od jednego z uczniów przed udaniem się na wojnę. Pragnąc głębszego życia duchowego w szkole Maryi, 15 lipca 1925 r. przyjął w Győr habit karmelitański wraz z imieniem zakonnym: Marcelli od Matki Bożej z Góry Karmel. Po formacji zakonnej i intelektualnej, którą „absolvit cum laude”, w 1929 r. złożył uroczyste śluby zakonne, a rok później przyjął święcenia kapłańskie.

W latach 1930-1934 był w Győr mistrzem nowicjatu, po czym skierowano go do klasztoru w Budapeszcie. Pozostał tam do swej śmierci, jako znany kaznodzieja i spowiednik, człowiek głębokiej modlitwy i propagator kultu maryjnego.

Kiedy we wrześniu 1950 r. władze komunistyczne skasowały życie zakonne, o. Marcelli, wspomagany przez przyjaciół prowadził duszpasterstwo w sposób tajny, niosąc pociechę religijną licznym wiernym. Trzykrotnie, z pomocą życzliwych mu osób, udało mu się uniknąć aresztowania i uwięzienia. W 1958 r., po małej odwilży w prześladowaniu Kościoła, zamieszkał praktycznie w zakrystii budapesztańskiego klasztoru.

Zmarł 29 maja 1966 r. Na jego pogrzebie bp Irme Szabo powiedział: „uczestniczymy w pogrzebie świętego: powinniśmy modlić się nie za niego, ale do niego”.

Doczesne szczątki o. Marcelego przewieziono z Budapesztu do Győr i złożono w krypcie klasztoru.

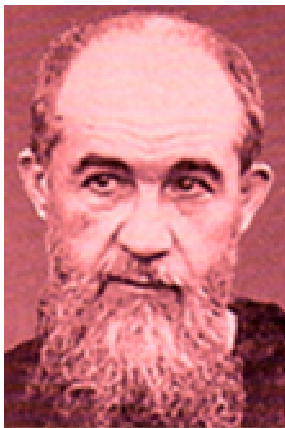
Proces beatyfikacyjny sługi Bożego rozpoczął się w diecezji Esztergom-Budapeszt 16 czerwca 1999 r. Jednym z jego zwolenników był wspomniany już kard. Józef Mindszentny.

Z kolei 27 stycznia 2014 r. Ojciec Święty zatwierdził heroiczność cnót **o. Zachariasza od św. Teresy (Salterain Vizcarra)**, hiszpańskiego karmelity bosego, żyjącego w latach 1887-1957, misjonarza w Indiach.

¹ *Piękna miłość*. Napisał karmelita o. Marcellus a Virgine Carmeli. Z niemieckiego przełożyła Edyta Nowińska. Bez miejsca i roku wydania, 98 stron + wkładka ilustracyjna.

Sługa Boży, któremu od dnia podpisania wspomnianego dekretu o cnotach, podobnie jak i o. Marcelemu, przysługuje tytuł „Czcigodny”, urodził się w Abadiño w Kraju Basków 5 listopada 1887 r. W 1903 r. wstąpił do prowincji nawarskiej karmelitów bosych. W 1912 r. przyjął święcenia kapłańskie, po których w tym samym roku, wraz ze swym współbratem zakonnym, sługą Bożym o. Aurelianem od Najświętszego Sakramentu (Piotrem Landeta Azcueta), wyjechał na misje do Indii. Posługiwał tam do samej śmierci, która nastąpiła 28 maja 1957 r., a więc przez 45 lat.

Zaangażowany był przede wszystkim formację miejscowych powołań kapłańskich i zakonnych, najpierw w seminarium duchownym w Puthemphaly, a później w Alwaye. Wśród alumnów krzewił ducha misyjnego. Był przekonany, że Kościół w Kerala (stan w południowo-zachodnich Indiach) może być prawdziwym źródłem siły misyjnej dla rozkrzewiania wiary w całych Indiach. Założył w tym celu „Ligę Najświętszego Serca” i magazyn „Prashitha Keralam”. Wprowadził misjologię do programu nauczania akademickiego i sam był profesorem tej dziedziny. Utworzył „Krucjatę Miłości” dla niekatolików zainteresowanych poszukiwaniem prawdy. Przesłanie Jezusowej ewangelii szerzył też poprzez publikacje. Podjął badania nad religią hinduską i mentalnością Hindusów. W ten sposób stał się cenionym religioznawcą.

Założył nadto „Legię nawróconych”. Wierni nazywali go „ucieczką grzeszników”, albowiem wiele godzin poświęcał słuchaniu spowiedzi i jego konfesorat zawsze był obleżony. Angażował się także w sprawy społeczne, rozwiązywał konflikty między robotnikami a właścicielami fabryk. Działał na rzecz jedności narodowej w Indiach.

Proces beatyfikacyjny o. Zachariasza rozpoczął się w indyjskiej diecezji Verapoly w 1982 r. Zamknięto go po dziesięciu latach i akta przekazano do Rzymu. Relatorem sprawy w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych był dominikanin, o. Ambroży Eszer.

Do beatyfikacji obu karmelitów bosych potrzeba jeszcze zatwierdzenia cudu wyproszonego u Boga za ich wstawiennictwem.

„SANCTI CONSTITUUNT SUMMAM LAUDEM ET GLORIAM ORDINIS”

Czy wiesz, co znaczą te słowa? To właśnie nimi o. Eugeniusz Morawski, wówczas Przełożony Prowincjalny, rozpoczął swój list okólny do całego Zakonu Karmelitańskiego, zapraszając na beatyfikację o. Rafała Kalinowskiego do Krakowa, która odbyła się 22 czerwca 1983 r.

**DEKRET WAŻNOŚCI DOCHODZENIA DIECEZJALNEGO
W PROCESIE BEATYFIKACYJNYM
SŁ. B. FRANCISZKA JERZEGO POWIERTOWSKIEGO OCD**

W dniu 10 maja 2013 roku w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie zebrał się kongres zwyczajny tegoż dykasterium Stolicy Apostolskiej, który dokonał oceny prac try-

bunału diecezjalnego w Pelplinie i trybunałów rogatoryjnych innych diecezji polskich, w których toczyło się dochodzenie diecezjalne dotyczące męczeństwa za wiarę sługi Bożego ks. Henryka Szumana i 88 towarzyszy, zamordowanych przez Niemców. Jednym z tych męczenników jest br. Franciszek Powiertowski, nowicjusz karmelitański z Czernej.

Proces rogatoryjny dotyczący jego domniemanego męczeństwa został przeprowadzony w Kurii Metropolitalnej w Krakowie, a wicepostulatorem sprawy był o. Wiesław K. Kiwior OCD.

Prace trybunałów, jak i zgromadzoną przez nie dokumentację, oceniono pozytywnie i w tym samym dniu 10 maja 2013 r. prefekt Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, kard. Angelo Amato SDB, podpisał *Dekret ważności dochodzenia diecezjalnego* w procesie beatyfikacyjnym drugiej grupy Męczenników polskich z rąk niemieckich w czasie drugiej wojny światowej, zwanym potocznie „procesem pelplińskim” (dla odróżnienia go od procesu pierwszej grupy Męczenników, beatyfikowanych 13 czerwca 1999 r., objętych postępowaniem procesowym w diecezji włocławskiej).

Wydanie dekretu (Prot. Nr 1987-6/12) jest aktem prawnym ogromnej wagi; oznacza bowiem, że dotychczasowe prace w diecezjach zostały przeprowadzone w sposób ważny i kompetentny. Tym samym rozpoczyna się kolejna, rzymska faza procesów, tj. przygotowanie tzw. „Pozycji” o męczeństwie.

**OTWARCIE PROCESU BEATYFIKACYJNEGO
SŁ. B. ADOLFA PIOTRA SZELAŻKA
ZAŁOŻYCIELA SIÓSTR TEREZJANEK**

W niedzielę 6 października 2013 r. w kościele św. Jakuba w Toruniu odbyła się uroczysta sesja otwarcia procesu beatyfikacyjnego sługi Bożego Adolfa Piotra Szelażka, biskupa ordynariusza diecezji łuckiej na Wołyniu

i założyciela Zgromadzenia Sióstr św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Sesję poprzedziła uroczysta Msza św. Zarówno Eucharystii, jak sesji przewodniczył ordynariusz diecezji toruńskiej, ks. bp Andrzej Suski.

Po przedstawieniu sylwetki Sługi Bożego przez postulatorkę procesu, s. Hiacyntę Augustynowicz CST, nastąpiło zaprzysiężenie Trybunału powo-

lanego do przeprowadzenia dochodzenia diecezjalnego, zmierzającego do udowodnienia heroicznego cnót i sławy świętości bohaterskiego biskupa.

Wydarzenie zgromadziło licznych kapłanów, wśród których nie zabrakło przedstawicieli diecezji łuckiej. Była także obecna delegacja Zakonu Karmelitów Bosych, do którego agregowane jest zgromadzenie zakonne założone przez Kandydata na ołtarze. Nie zabrakło też jego krewnych. Najliczniejszymi uczestniczkami modlitwy i aktu prawnego były jednak duchowe córki biskupa – siostry Zgromadzenia Sióstr św. Teresy od Dzieciątka Jezus, zwane potocznie Terezjankami. One bowiem są powodem procesu z kanonicznego punktu widzenia.

Proces Sługi Bożego prowadzony jest w diecezji toruńskiej, albowiem na jej terenie, w miejscowości Zamek Bierzgowski, biskup wygnaniec zakończył 9 lutego 1950 r. swoje życie doczesne, po zwolnieniu z bolszewickiego więzienia w Kijowie. W krypcie toruńskiego kościoła św. Jakuba spoczywają też jego doczesne szczątki.

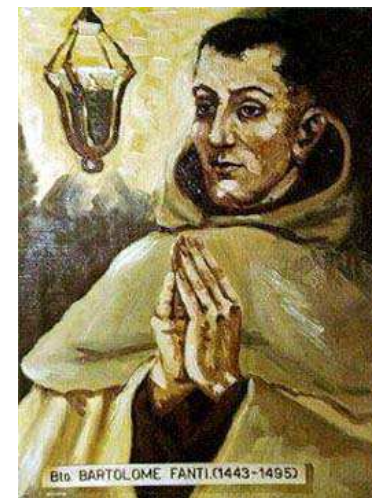
(<http://biskupszelazek.republika.pl/>)

Z CYKLU ZAPOMNIANI ŚWIĘCI KARMELU: BŁOGOSŁAWIENI BARTŁOMEJ FANTI (ZM. 1495) I ALOJZY RABATA (ZM. 1490)

Nieco ponad sto lat temu, bo 18 marca 1909 r. papież Pius X beatyfikował Bartłomieja Fanti, włoskiego karmelitę z Mantui, apostoła szkaplerza karmelitańskiego i wielkiego czciciela Matki Najświętszej. Z kolei w 1913 r. miało miejsce przeniesienie relikwii bł. Alojzego

Rabaty z klasztoru karmelitów do bazyliki mariackiej w Randazzo na Sycylii. Jako mąż głębokiej modlitwy i gorliwy kaznodzieja, zmarł on wskutek ran zadanych z nie-nawiści do wiary. Chciejmy przywołać sylwetki obu błogosławionych.

BŁ. BARTŁOMEJ FANTI urodził się w Mantui ok. 1428 r. W 1452 r. był już karmelitańskim kapłanem. Osiem lat później został w swym rodzinnym mieście opiekunem bractwa szkaplerznego i był nim przez ponad trzydzieści lat. Był wielkim czcicielem Matki Najświętszej i w opracowanych przez siebie statutach brackich nazwał Ją nawet „Dziewicą Maryją Karmelitanką”. Wyróżniał się także szczególną czcią Eucharystii i pokorą. Przez pewien czas był także mistrzem nowicjuszy, dlatego często przedstawiany jest w ich otoczeniu, podczas gdy słuchają jego nauki. Zmarł w Mantui 5 grudnia 1495 r. Jego ciało znajduje się w kaplicy Madonny Ukoronowanej (*Madonna Incoronata*) w katedrze w Mantui, gdzie kult błogosławionego jest bardzo żywotny. Kult ten, jako istniejący „od niepamiętnych czasów” (*ab immemorabili*), przez tzw. beatyfikację równoznaczną (*equipolens*), zatwierdził w 1909 r. św. Pius X. Doroczne święto bł. Bartłomieja celebruje się 5 grudnia.

BŁ. ALOJZY RABATA przyszedł na świat około 1430 r. w Monte S. Giuliano (Erice) koło Trapani na Sycylii. Wstąpiwszy w 1443 r. do karmelitów w Trapani, po kilku latach formacji przyjął święcenia kapłańskie. Był długoletnim przeorem klasztoru w Randazzo (Katania). Jako mąż głębokiej modlitwy, gorliwy duszpasterz i kaznodzieja został ugodzony przez grzesznika, niejakiego Antoniego Catalucci, którego upominał i zachęcał do poprawy życia. Zmarł po kilku tygodniach, 8 maja

1490 r., wskutek zadanych mu ran. Słynął z uczynków miłosierdzia i przebaczenia. To ostatecznie okazał także swemu zabójcy.

Kult błogosławionego poprzez beatyfikację równoznaczną zaaprobował 10 grudnia 1841 r. papież Grzegorz XVI. Wspomnienie liturgiczne bł. Alojzego jest obchodzone 8 maja. Jego relikwie odbierają cześć w bazylice mariackiej w Randazzo, gdzie je przeniesiono z klasztoru karmelitów w 1913 r.

(N.B. W kolejnych numerach naszego biuletynu w rubryce Zapomniani święci Karmelu, przywołamy świętych: Bertolda, Brokarda i Awertana oraz błogo-

sławionych: Anioła Mazzinghi, Baptystę Spagnoli, Romeusza z Lukki, Franciszka ze Sieny i Jakobina z Vercelli oraz Joannę Scopelli, Archanięłą Girlani i Joannę z Tuluzy).

«MISCELLANEA» DOTYCZĄCE SPRAW BEATYFIKACYJNYCH KARMELU I KULTU JEGO ŚWIĘTYCH

1. Sympozjum w stulecie Bractwa Dzieciątka Jezus w Krakowie ze wspomnieniem sług Bożych Teresy Kierocińskiej i Anzelma Gądka, założycieli Zgromadzenia Sóstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus

„Dzieciątka Jezus w Karmelu” – to tytuł sesji naukowej, jaka odbyła się 25 stycznia br. w Karmelitańskim Instytucie Duchowości w Krakowie z okazji 100. rocznicy erygowania Bractwa Dzieciątka Jezus przy krakowskim klasztorze karmelitów bosych.

Pierwszym kierownikiem bractwa, a zarazem wielkim czcicielem i propagatorem kultu Dzieciątka Jezus w Polsce, był s. B. o. Anzelm Gądek OCD (1884-1969), założyciel Zgromadzenia Sióstr Karmelitanek Dzieciątka Jezus. Wśród członkiń krakowskiego bractwa wyróżniała się Janina Kierocińska – późniejsza współzałożycielka Zgromadzenia – czcigodna s. B. Teresa od św. Józefa (1885-1946), jak brzmi jej imię zakonne.

Prelegentami tematów z zakresu historii kultu i duchowości Dzieciątka Jezus u świętych Karmelu oraz w polskim Karmelu terezańskim byli o. prof. Jerzy W. Gogola i o. dr Szczepan T. Praškiewicz. O czci i miłości do Dzieciątka Jezus u Za-

łożycieli Zgromadzenia, w kontekście ich życia i duchowości dzieciństwa, mówiły s. mgr Konrada Dubel i s. mgr Bogdana Batog. Natomiast w trójgłosie s. mgr Imeldy Kwiatkowskiej, ks. prał. Zenona Tomasika (kustosza sanktuarium Dzieciątka Jezus w Jodłowej, diec. tarnowska) oraz mgr Ireny Witaszewskiej (z Bractwa Dzieciątka Jezus w Rzeszowie), zostały przedstawione nowe formy kultu Dzieciątka Jezus, uwzględniające „znaki czasu” w duszpasterstwie dzieci i ich rodzin.

2. Ważne uroczystości w polskich karmelitańskich sanktuariach św. Józefa w Wadowicach i w Poznaniu

W marcu, który jest miesiącem szczególnej czci św. Józefa, ważne uroczystości ku czci Oblubieńca Najśw. Maryi Panny i Opiekuna Zakonu Karmelitańskiego odbędą się w Wadowicach i w Poznaniu.

W sanktuarium św. Józefa w Wadowicach, w patronalną uroczystość 19 marca, arcybiskup metropolita krakowski, ks. kard. Stanisław Dziwisz, będzie przewodniczył dziękczynnej Eucharystii w dziesięciolecie utworzenia w kościele klasztorным karmelitów bosych Sanktuarium św. Józefa i przyozdobienia wizerunku przybranego Ojca Jezusa Chrystusem papieskim pierścieniem bł. Jana Pawła II.

Natomiast kilka dni później, 23 marca, w karmelitańskim Sanktuarium św. Józefa w Poznaniu, obędzie się koronacja obrazu Oblubieńca Najśw. Dziewicy. Aktu tego, podczas uroczystej Eucharystii, dokona metropolita poznański, abp Stanisław Gądecki.

3. W oczekiwaniu na zakończenie diecezjalnego etapu procesu beatyfikacyjnego s. B. Teresy Marchockiej

Podczas gdy nadal oczekujemy na zakończenie diecezjalnego etapu procesu beatyfikacyjnego m. Teresy od Jezusa Marchockiej, informujemy, że postać Służebnicy Bożej wzbudza coraz to większe zainteresowanie w różnorodnych środowiskach. Wspominano ją w kon-

74 *Women in Early Modern Polish Society*
deepened spiritual life and, in the seventeenth century, led to the emergence of Polish mysticism, the most prominent representatives of which were Mother Magdalena Mortęska, a Benedictine nun, and Mother Anna Maria Marchocka, a Carmelite nun.¹⁰¹ Energetic abbesses tried to free female religious orders from the tutelage of male orders, and set up larger congregations subordinated directly to a bishop. This emancipation movement was accompanied by the development of intellectual and artistic life in convents.¹⁰² It is not surprising, therefore, that many women were choosing monastic life. Often, they had to overcome strong family opposition; Mortęska herself ran away from her home and Marchocka had a narrow escape when her father, informed that she wanted to take the veil, angrily unsheathed his sword against her. There were also, of course, opposite cases where girls were

tekście niedawno zakończonego jubileuszu 400. lecia obecności karmelitanek bosych w Polsce, w klasztorze sióstr karmelitanek bosych w Oświęcimiu opracowano nowennę i został namalowany nowy, współczesny obrazek Służebnicy Bożej, na niektórych polskich uniwersytetach pisane są o niej rozprawy naukowe, i odniesienia do świątobliwej Mniszki znalazły się nawet w takich publikacjach jak: MARY FEMING ZIRIN, *Women and Gender in Central and Eastern Europe, Russia, and Eurasia* (Michigan 2011, s. POL 357, 1149), czy M. BOGUĆKA, *Women in Early Modern Polish Society, Against the European Background* (Aldershot 2012, s. XXII, 74-75, 141).

Do wicepostulatora wpływają też liczne prośby o obrazki Służebnicy Bożej oraz podziękowania za łaski otrzymywane od Boga za jej przyczyną, co jest dowodem na nieprzerwane istnienie opinii o jej świętości.

4. Film „Mistyczka z gór” o słudze Bożej Kunegundzie Siwiec

23 lutego br. w auli Karmelitańskiego Instytutu Duchowości w Krakowie miała miejsce projekcja filmu o Kunegundzie Siwiec. Z tej okazji były postulator diecezjalnego etapu procesu beatyfikacyjnego Kunegundy skierował list gratulacyjny do Prezesa Diakonii Służebnicy Bożej, inż. Sławomira Kruka OCDS. Ponieważ w liście jest mowa o tym, na jakim etapie proces znajduje się obecnie, pozwalamy sobie zamieścić go poniżej:

„Szanowny Panie Prezesie: Serdecznie dziękuję za kilkakrotnie ponaglone zaproszenie na projekcję filmu *Mistyczka z gór*, w realizacji Bogusławy Stanowskiej-Cichoń. Przykro mi, ale odległość geograficzna i liczne obowiązki nie pozwalają mi przybyć do Krakowa.

Jako postulator diecezjalnego etapu procesu beatyfikacyjnego Bohaterki filmu, sł. B. Kunegundy Siwiec, pragnę jednak wyrazić moją ogromną radość z jego powstania. Inicjatywa ta wpisuje się bowiem złotymi zgłoskami w szerzenie sławy świętości Kandydatki na ołtarze i daje ją poznać szerszemu gronu wiernych, co zawsze winno iść w parze z procesowym postępowaniem beatyfikacyjnym i kanonizacyjnym.

Jak wszystkim wiadomo, za kilka dni, bo 1 marca minie rok od wydania przez Stolicę Apostolską *Dekretu ważności dochodzenia diecezjalnego* w procesie beatyfikacyjnym Kunegundy, co było aktem prawnym ogromnej wagi, oznaczającym, że trwające w Kurii Metropolitalnej w Krakowie od 21 grudnia 2007 r.

postępowanie procesowe, zmierzające do udowodnienia opinii świętości i heroicznych cnót Służebnicy Bożej, przeprowadzono w sposób ważny i kompetentny. Tym samym rozpoczęła się kolejna, rzymska faza procesu gloryfikacji Kunegundy w Kościele, w której postulatorem jest Postulator Generalny Zakonu Karmelitów Bosych. W najbliższym czasie wystąpi on do Stolicy Apostolskiej z prośbą o mianowanie Relatora – urzędnika Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych odpowiedzialnego za przygotowanie „Pozycji”, tj. księgi o cnotach i sławie świętości Bohaterki filmu. Księga ta stanie się potem przedmiotem dyskusji teologów konsultorów oraz biskupów i kardynałów, członków wspomnianej Kongregacji, wnioski których posłużą Ojcu Świętemu do wydania dekretu o tychże cnotach, praktykowanych w stopniu heroicznym.

Realizatorce filmu życzę, by zdobył on „Grand Prix” festiwalu filmów katolickich w Polsce, jak to miało miejsce przed dwoma laty w odniesieniu do filmu „Edyta Stein patronką Europy”. Panu Prezesowi i Członkom Diakonii gratuluję inicjatywy zamówienia filmu i dziękuję za jego sfinansowanie. Wszystkich Sympatyków Służebnicy Bożej zachęcam do dalszego szerzenia opinii jej świętości, do wspierania prac procesowych modlitwą i ofiarą, a także do wypraszenia u dobrego Boga cudu za jej przyczyną, co po udowodnieniu heroicznego cnót jest warunkiem do beatyfikacji każdego kandydata na ołtarze”.

3. Nowy biskup bielsko-żywiecki modli się o beatyfikację o. Rudolfa Warzechy, który ukierunkował go ku kapłaństwu

23 lutego w wadowickim kościele karmelitów bosych Mszy św. o beatyfikację o. Rudolfa Warzechy przewodniczył pochodzący z Wadowic ks. bp Roman Pindel, nowy ordynariusz diecezji bielsko-żywieckiej. Potwierdził on przy tej okazji to, co wyznał tuż po swej nominacji biskupiej, że o. Rudolf miał duży wpływ na kształtowanie jego kapłańskiego powołania, którego pierwsze przebliski odczuwał, gdy był ministrantem w wadowickim kościele karmelitańskim.

Eucharystia zgromadziła licznych wiernych, wśród których zarząd i członków Stowarzyszenia Przyjaciół O. Rudolfa, którzy podejmują szereg inicjatyw promujących jego orędzie i wspierających jego proces beatyfikacyjny. Niedawno staraniem Stowarzyszenia ukazała się kolejna książeczka o Słudze Bożym, współfinansowana ze środków wadowickiego starostwa. Zaplanowano też umieszczenie tablicy pamiątkowej przy chrzcielnicy w kościele parafialnym w Spytkowicach, gdzie Kandydat na ołtarze został ochrzczony.

4. O. Szczepan T. Praškiewicz OCD nadal konsultorem Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych

19 grudnia 2013 r. Biuro Prasowe Stolicy Apostolskiej podało, że Ojciec Święty Franciszek potwierdził „in aliud quinquennium” konsultorów Kongregacji Spraw kanonizacyjnych. Do ich grona należy także o. Szczepan T. Praškiewicz, przeor klasztoru Karmelitów Bosych w Lublinie, mianowany przez bł. Jana Pawła II 24 lutego 1998 r. i potwierdzany na kolejne pięcioletnie kadencje przez tegoż Jana Pawła II (15 lutego 2003) i Benedykta XVI (4 marca 2008).

Papież Franciszek tuż po swoim wyborze na Stolicę Piotrową potwierdził wszystkich urzędników i konsultorów Kurii Rzymskiej „donec aliter provideatur” (do kiedy nie zostanie zdecydowane inaczej). Podjął bowiem inicjatywę reformy Kurii Rzymskiej i mianował w tym celu Komisję złożoną z ośmiu kardynałów. Po zapoznaniu się z wynikami prac tejże Komisji, Ojciec Święty w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych nie dokonał żadnych zmian, mianując wszystkich na kolejne kadencje, z wyjątkiem Prefekta – ks. kard. Angelo Amato SDB, któremu zlecił pełnienie tej funkcji do czasu jego przejścia na emeryturę, w związku z ukończeniem 75 lat życia.

KU KANONIZACJI BŁOGOSŁAWIONYCH PAPIEŻY

JANA XXIII I JANA PAWŁA II

Cały Kościół oczekuje na rychłą już kanonizację wielkich papieży Jana XXIII i Jana Pawła II. Radość płynąca z tej zbliżającej się kanonizacji jest szczególną radością Karmelu, albowiem obaj błogosławieni Namiestnicy św. Piotra byli związani z naszą rodziną zakonną, szerzyli nabożeństwo szkaplerzne i karmili się skarbami karmelitańskiej szkoły duchowości. O karmelitańskim obliczu bł. Jana Pawła II istnieje wiele publikacji i pisaliśmy o nim także na łamach naszego biuletynu (zob. *Z Karmelu na ołtarze*, nr 3/2011, s. 1-2). Dzisiaj przywołajmy związek z Karmelem bł. Jana XXIII.

Związki te opisuje obszernie oficjalny rocznik Zakonu – *Acta Ordinis Carmelitarum Discalceatorum*, wydawany przez Kurie Generalną w Rzymie (nr 6-10/1963, s. 69-74). Czytamy tam, że kard. Angelo Roncalli, będąc przed wyborem na papieża nuncjuszem apostolskim

Jan XXIII z o. Anastazym Ballestrero, generałem zakonu

w Paryżu, wielokrotnie pielgrzymował do Lisieux, zarówno oficjalnie jak i *incognito*. Już jako papież wyznał, że był tam „przynajmniej z dziesięć razy, a może i więcej”, a wcześniej, bo w maju 1945 r., pisał do przeorowsy klasztoru: „Często spoglądam na figurę Teresy w kaplicy nuncjatury; powierzam Świętej moje trudności i moje wysiłki ku pojednaniu i pokojowi wszystkich, zgodnie z moją misją w służbie Kościoła świętego i Francji”. Jako papież, Jan XXIII mówił o św. Teresie od Dzieciątka Jezus wiele razy. Istnieje nawet książka obrazująca jego związki z tą Świętą, lub lepiej, porównująca duchowość terezeńską z duchowym życiem Papieża². Autor stwierdza, że zarówno Teresę jak i Papieża wyróżniały: ubóstwo, pokora, prostota, ufność, pokój, radość i usłużność, a wszystko to w imię ewangelicznej miłości.

Spośród wielu tekstów papieskich o św. Teresie od Dzieciątka Jezus, przywołajmy słowa Jana XXIII wypowiedziane do uczestników Kapituły Generalnej OCD 29 kwietnia 1961 r.: „Podejmijcie płomień, który przekazali wam wasi ojcowie, podsycajcie i brońcie go świętą gorliwością waszego powołania. Jaśniejcie wam z wysoka najwspanialszy przykład św. Teresy od Dzieciątka Jezus, którą Pius XI ogłosił w 1927 r. patronką misji. Niechaj ustawicznie inspiruje was jej wielki zapał misyjny, który potrafiła czerpać z karmelitańskiego ideału, poświęcając się milczącemu wyniszczeniu dla dobra dusz”. Nadto w swej odezwie o modlitwę w intencji Soboru, który zwołał, papież zaznaczył, że oczekuje jej przede wszystkim od sióstr zakonnych, zwłaszcza od mniszek klauzurowych, gdyż ich „wkład w apostolską działalność Kościoła jest tak wielki, że Pius XI wybrał na współpatronkę misji nie siostrę prowadzącą życie czynne, ale mniższą klauzurową, karmelitanek bosą – św. Teresę z Lisieux”.

Oczywiście, bł. Jan XXIII w swym nauczaniu papieskim nierzadko nawiązywał też do nauki reformatorów Karmelu – św. Teresy od Jezusa i św. Jana od Krzyża. Echo ich orędzia znajdujemy m.in. w następującym tekście jego listu apostolskiego *Causa praeclara*, w którym podkreśla wartość modlitwy dla posługi apostolskiej: „Ten kto przez usilną modlitwę i własne poświęcenie usiłuje włączać się w zbawcze dzieło Chrystusa, choćby się wstrzymywał od działalności zewnętrznej, to jednak znakomicie pełni apostołstwo”. Czyż to nie parafraza tekstu św. Jana od Krzyża z *Pieśni duchowej?* (29,3).

W cytowanym już przemówieniu do Kapituły Generalnej z 1959 r. Jan XXIII zechciał jeszcze wspomnieć swoją pielgrzymkę do grobu św. Teresy w Alba de Tormes i do Awila, jej rodzinnego miasta, jaką podjął w 1954 r., gdyż „bardzo kochał tę Świętą i jej pisma uczynił pokarmem swego życia duchowego od młodości”. Dwukrotnie w czasie swego pontyfikatu papież odwiedził kościół św.

² M. DE KERDREUX, *Pour te même sentiere*, Paris 1964, lub w wersji włoskiej *Papa Giovanni e Santa Teresa*, Torino-Leumann 1964.

Teresy od Jezusa w Rzymie przy Kurii Generalnej Zakonu, podnosząc go do godności bazyliki. Za pierwszym razem, 18 marca 1962 r., w homilii mówił o wielkiej czci, jaką Reformatorka Karmelu żywiła do św. Józefa. Z pewnością inspirując się jej nauką i wychodząc naprzeciw prośbie Zakonu, wprowadził imię św. Józefa do kanonu rzymskiego we Mszy św., co Benedykt XVI rozszerzył w odniesieniu do nowych, posoborowych modlitw eucharystycznych w *Mszale rzymskim*. Przybywając do bazyliki św. Teresy po raz drugi (31 marca 1963 r.), papież nazwał Reformatorkę Karmelu „mistrzynią życia duchowego i szczególnym światłem Kościoła”, a prowadzony przez karmelitów bosych Wydział Teologiczny „Teresianum”, wkrótce (23 maja 1963 r.) przyozdobił urzędowo tytułem „Papieski”.

W końcu podkreślmy, że bł. Jan XXIII był także propagatorem nabożeństwa szkaplerznego, które skądinąd sam praktykował. Nawiedziwszy jako nuncjusz we Francji klasztor karmelitów bosych w Avon, wyznał szczerze: „Ja także przynależę do waszej karmelitańskiej rodziny poprzez szkaplerz św. Cenię sobie tę łaskę, że mogę go nosić. Jest to znak jakże specjalnej opieki Maryi”. Jako papież, 18 lutego 1959 r., w homilii wygłoszonej w kościele św. Ludwika w Rzymie, mówił do wiernych o szkaplerznym przywileju sobotnim, „tak bardzo drogim dla wszystkich, którzy noszą szkaplerz Najśw. Maryi Panny z góry Karmel”. Zezwolił nadto na ukoronowanie papieskimi koronami wizerunków Matki Bożej Szkaplerznej w Meksyku (Guadalajara), Hiszpanii (El Soto) i Włoszech (Arcetri). Tytuł Madonny Karmelu nadał także utworzonej przez siebie meksykańskiej diecezji Papantla.

Nie zapomnijmy też, że Jan XXIII dokonał kanonizacji św. Joachimy de Vedruna, założycielki zgromadzenia zakonnego karmelitanek od miłości w Katalonii oraz podpisał dekret wprowadzenia sprawy beatyfikacji bł. Elżbiety od Trójcy św., znanej karmelitanki bosej, współczesnej św. Teresie od Dzieciątka Jezus.

Anonimowy autor³ wspomnienia o „karmelitańskim Papieżu Soboru Watykańskiego II”, kończąc swoje „in memoriam” o tym wielkim Namiestniku Chrystusa w urzędowym piśmie Zakonu, wyrażał przekonanie o świętości Jana XXIII i był pewien, że zostanie ona zadekretowana przez jego następców. Pisał niczym prorok: „O tym, że kiedyś ujrzemy go w chwale świętych nie wolno nam wątpić. (...) Dlatego też oplakując dziś jego śmierć i wspominając dobroć i mądrość serca dobrego Papieża, (...) nie omieszkuje go prosić, aby nieustannie wspierał Karmel Terezański swoimi modlitwami i potężnym przed Bogiem wstawiennictwem”.

o. Szczepan T. Praškiewicz OCD

³ Wówczas, przez skromność, nie podpisywano się pod publikacjami.

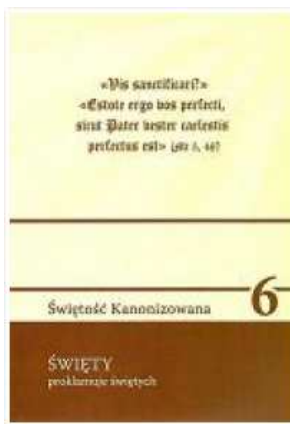
PODZIĘKOWANIA

Dziękujemy Ofiarodawcom, którzy zechcieli partycypować w kosztach procesów beatyfikacyjnych prowadzonych przez Krakowską Prowincję Karmelitów Bosych. Oprócz Diakonii Przyjaciół Kunegundy Siwiec i Stowarzyszenia Przyjaciół Ojca Rudolfa, pokrywających wiele kosztów związanych z procesami tychże Sług Bożych, w ostatnich miesiącach ofiary na konto Biura Postulatorskiego złożyli (w porządku alfabetycznym): Teresa Józwik, Gerald Kozikowski, Ewelina Miarka, Janusz Nowacki i Maria Pawlak. BÓG ZAPŁAĆ!

ZAPEWNIAMY O NASZEJ MODLITWIE W INTENCJI WSZYSTKICH OFIARODAWCÓW.

Dla pragnących wesprzeć procesy beatyfikacyjne karmelitańskich Sług i Służebnic Bożych podajemy numery kont bankowych:
Biuro Postulatorskie Krakowskiej Prowincji OCD: 52 1240 2294 1111 0010 1313 1433
Diakonia sł. B. Kunegudy Siwiec: 82 1240 4197 1111 0010 4653 8047
Stowarzyszenie Przyjaciół Ojca Rudolfa Warzechy: 87 1240 4197 1111 0010 2504 3533

Polecamy serię wydawniczą „Świętość kanonizowana”, która liczy już 11 tomów i prezentuje zagadnienia związane z tematyką beatyfikacyjną i kanonizacyjną. Do nabycia w Wydawnictwie (ul. Glogera 5, 31-222 Kraków, www.wkb-krakow.pl) lub u redaktora (o. Szczepan T. Praškiewicz, ul. Świętoduska 14, 20-082 Lublin, www.karmel.lublin.pl). Oto tytuły poszczególnych tomów:

1. PRACA ZBIOROWA, *Postępowanie kanonizacyjne*, 2008; 2. A. SCABER, *Procedury kanonizacyjne do pontyfikatu Jana Pawła II*, 2008; 3. PRACA ZBIOROWA, *Postępowanie beatyfikacyjne na drodze heroiczności cnót*, 2009; 4. „*Przedziwny Bóg w swoich świętych*”. *O świętych i o świętości z o. Szczepanem T. Praškiewiczem OCD rozmawia Kajetan Rajski*, 2010; 5. PRACA ZBIOROWA, *Zagadnienie cudu w postępowaniu kanonizacyjnym na szczeblu diecezjalnym*, 2010; 6. A. SCABER, *Święty proklamuje świętych. Krakowscy święci i błogosławieni wyniesieni do chwały ołtarzy przez papieża Jana Pawła II*, 2010; 7. PRACA ZBIOROWA, *Sprawy dawne*, 2011; 8. PRACA ZBIOROWA, *Postępowanie beatyfikacyjne drogą męczeństwa*, 2012; 9. B. J. WANAT, *Archiwum Prowincji Karmelitów Bosych w Czernej*, 2013; 10. SZ. T. PRAŠKIEWICZ, *Wybrane zagadnienia z prawa kanonizacyjnego i teologii świętości*, 2013; 11. PRACA ZBIOROWA, *Kult relikwii*, 2013. W przygotowaniu: 12. *Zjawiska nadzwyczajne*.

Biuletyn Ośrodka Postulatorskiego Krakowskiej Prowincji Karmelitów Bosych
ul. Glogera 5, 31-222 Kraków
Logo biuletynu wykonały Siostry Karmelitanki Bose z Islandii: www.karmel.is
Za zgodą Przełożonego Prowincjalnego (Nr 7/09 z dn. 9.01.2009)
Cum permissu Superiorum. Ad usum internum.